

אורן ברפמן נולד בתל אביב בשנת 1934, בנם של צבי ומרים. הוריהם של אורן ואחיו חנוך ז'ל- שהיה חוקר במכון וייצמן- הגיעו מפולין בראשית שנות השלושים והתגוררו בצפון 'הפרוע' של תל אביב, לא רחוק מהירקון ומהים. לאורן, כמו לרבים מילדי תל אביב הקטנה באותה תקופה, היה הים מחוז חפץ, מפלט חירות, בית גידול וחישול. אחריו באה תנועת הנוער 'מחנות העולים' שבה התגבשה תפיסת עולמו החברתית ועם גרעין מחבריה התיישב בקיבוץ משגב-עם למשך מספר שנים. משלא יכול היה ללמוד באישור המשק-עזב והחל מסלול לימודיו באוניברסיטה העברית בירושלים. את העיר והוואדיות סביבה הכיר ברגליים, בשיטוט בסמטאות, במסלול סובב ירושלים של אז.

בין לבין, אורן למד פיסיקה וקיבל את התואר השלישי בשנת 1966. אחרי הפוסט דוקטורט באוניברסיטת Rhode Island, אורן בחר להגיע לחיפה, לטכניון. הוא הצטרף לפקולטה לפיסיקה בטכניון בשנת 1969 בדרגת מרצה בכיר. שטח ההתמחות של אורן היה מחקר נסיוני של אינטרקציה בין קרינה אלקטרומגנטית עם מוצקים שונים, בעיקר תהליכי פיזור רמן. הוא הקים דור של סטודנטים שחלקם ממשיכים כיום את דרכו באקדמיה. אורן הועלה לדרגת פרופסור מן המניין בשנת 1987.

היו שראו בו עקשן קשוח, מעטים זכו להכיר את פניו הרכות, היותר רגישות. אורן היה איש עקרונות צדק ומוסר ברורים, ישר כסרגל ומעולם לא דרש מאיש את מה שלא דרש קודם כל מעצמו. לא איש של בדיחות, עם זאת בעל הומור דק בקליפת הגנה צינית, שלא גלש לרשעות שבסקסטי. לא פיזר מילות חיבוב לריק, אבל משאמר- היו כחקוקות בסלע.

תפיסת עולמו החברתית והמוסרית של אורן הייתה מבוססת על יושרה ללא פשרות, על הגיון מחד והומניות עמוקה מאידך.

כשבנותיו, גלי ורונה היו קטנות, הן הכירו אותו כאבא שיורד על ארבע ומרכיב אותן על גבו לקול צהלות שלשתם, אבא שמרשה להן ולעצמו להשתולל ולערוך מלחמת כריות, גם כשאמא מבקשת, לשווא, די. הוא זה שלימד אותן לתפוס גלים מתחת למים והיה מעודד אותן לקפוץ לים מעל כתפיו. לא עבר ערב מבלי שהקריא להם ספרים ושירים. משגדלו ועזבו את הבית, אפשר היה לראות אותו אחרי העבודה משקה ומטפח את הגינה שעות, במקום מדיטציה, הוא אמר.

אורן אהב מאד מוסיקה קלאסית, הרבה באך, בארוק ומאהלר. למד גרמנית דרך מילות הלידרים של שוברט. על המדף היו תמיד הרבה ספרי שירה. בחודשים הארוכים במדבר סיני בתקופת מלחמת יום כיפור, שלח בצד המכתבים גם שירים שכתב מהתופת. מאחר והתגאה בדרגת הטוראי שלו, התאכזב לדעת אחרי המלחמה, שהועלה בדרגה אחת ומעתה לא יקרא טוראי נטו, סטטוס שהיה לו לאות.

אם כי היה חילוני עד הסוף, הספר האהוב עליו היה 'ספר הספרים', בעיקר חזר אל החלקים ההגותיים והפיוטיים שבו. לצערנו לא זכה להכיר את נכדיו יובל וטל ואת השלישי בהם שנקרא על שמו- אורן.